

מסורת הש"ס

א) ע"י ירדשׁ יומא פ"ה ה"ר,
ב) לעיל לז: וס"ק,
ג) מנחות סז, ת"כ ויקרא חובה פרש"י,
ד) פ"י ה"ה,
ה) דף למ).

הגהות הב"ח

א) רש"י ד"ה ועשה וכו' דבר כתיב לאחר:
ב) ד"ה מתן ד' וכו' למה לו קרא הא הא:
ג) תוס' ד"ה ה' ה' מני וכו' ודמ' השני וכו' החלונים מירי. כיצ' ועי' בפריש"י בע"כ [בסופן ד"ה שפיעת שירים]:

גליון הש"ם

גכ' יצאו שירים והפרכת אימורין. לעיל דף יג ע"א:

שינויי נוסחאות

א) מיתב היא נמחק (ש"ם);
ב) כספיים מתייחס טוסף אלא (תוס' בענין הקדוש בסופו, ובה בבי"מ:ק)
ג) מן הקרן מן הקרן פל"ל (ש"ם);
ד) מיתב היא נמחק (ש"ם);
ה) מיתב נמחק (ש"ם, ובה בבי"ר);
ו) מה חלמוד לומר לכפול בהזאת, ללמד שאם כו' פל"ל (ש"ם);
ז) צ"ל שטעניו (ש"ם), וכן בכל העמוד צ"ל שירים טעניו במקום טעון;
ח) צ"ל הוציאין (ש"ם);
ט) צ"ל ולענין (ש"ם);
י) שישמע דברי נחמיה;
יא) פל"ל בה וכן (ש"ם);
יב) צ"ל עשה לפר וכו"ה תוס';
יג) צ"ל עשה לפר (ש"ם);
יד) דמארינא יליף דהא לא (ש"ם);
טו) שישמע ועשה לו כאשר כתבת (ש"ם);
טז) דר' דועשה (ש"ם);
יז) מיתב ליה תלתא פל"ל (ש"ם);
יח) צ"ל מוכחא (ש"ם);
יט) וכתבו יומא כלפניו;
כ) צ"ל כי בדינא רב' ויהינן תוס' ר' נחמיה כו' (ש"ם);
כא) מיתב חיצונים נמחק (ש"ם);
כב) לשון התוס' צימא: מ"מ איכא למיזר ר' נחמיה בפנימיים איירי: מאן ס"א וכשם רבנו יצחק מנאחא כתוב (ש"ם);
כג) ונמסין יומא ס ע"כ במקום ריש לפרש, תוס' ותיריך רבינו חיים בהן וצ"ל:
כד) צ"ל בדברי האומר (ש"ם, ובה תוס' ויטא);
כה) לשון תוס' יומא ולא נהירא לרביצ"א דהויא אקמר שירים הפנימיים ויכחו שוין סוף עבודה אלה תחילת עבודה קורא אותן בהזרות והמילה כו':
כז) לו בסיגנון אחר והא לך פירושו דאמת כו' (ש"ם);
כח) צ"ל נחמיה (ש"ם);
כט) ופי' ממשע דר' (ש"ם);
ל) נחמיה (ש"ם);
לא) ממשע דר' (ש"ם);
לב) כו' צ"ל למיטע (ש"ם);
לג) צ"ל ארנא (ש"ם);
לד) צ"ל נחמיה (גניזו);
לה) ואפי' חייב אכולן בחוץ פל"ל (ש"ם);
לו) מקשה דלא מצינו שום אדם ל"ל (פ"ק, ד"א חב' ג' ד' דמצי לאשכחי שום חבא (ש"ם);
לז) כש"מ טוסף חבא (ש"ם);
לח) לפניו הוגה דהוא סבר:
לח' לפניו הוגה ע"פ ש"ק ול"ק ע"ש, ועי' ס' אמרי לרופא שמה עליהם, ועי' חוריא ס"ב סק"ב, ובי' הנוס' שירים הפנימיים וכיצ' ש"מ, ותיקן דשיריים:
לד' גי ש"מ ואנצ"ג דהתם פריך דרבי יוחנן אדרי' יוחנן כו' בדברי האומר שירים מעכבין ומסין קשיא מ"מ רב אדא שם היה צריך לכך מי יודחקו לומר דשיריים הפנימיים מעכבי לוי' נחמיה:
לח' מיתב לפר נמחק (ש"ם):

שיטה מקובצת

בי תצא תחא. ס' מתחשכ מועלת טקן, כג' מתחשכ, ואפי' כרגנא תחא, ויטעיהא חא לרב ספא

ולדברי הכל מוכח שהיה דגני' מתחשכ טעון כיבוס (כי מניח היה בדמים הפנימים יו') ועשה באשר עשה. פ"ה דמקרא שאינו צריך [ס'] עד דהא כפרה מבי שהאי קרא אימורים לא מעכבי כפרה. ואפי"ג דמוח' לקמן (דף מה), דיותרת הכבד ושמי הכליות אחיז מתן היקשא, מ"מ ע"כ לא לענין יותרת הכבד ושמי הכליות למוד תחא כיון דוכפר מבי משמע דחיתק גם לענין כפרה, והיטו דקאמר מה מ"ל לענין כפרה אלא ש"מ לכפול בהזאת לומר שאם [ומק] אחת מן כולם לא עשה ולא כלום. לפום ריהטא משמע דהי"פ להכי אקשי לפר כן משיח' וטעלו ע"כ ש"מ ש"ק ול"ק ע"ש, ועי' ס' אמרי לרופא שמה עליהם, ועי' חוריא ס"ב סק"ב, ובי' הנוס' שירים מעכבין ומסין קשיא מ"מ רב אדא שם היה צריך לכך מי יודחקו לומר דשיריים הפנימיים מעכבי לוי' נחמיה:

בית שמאי פרק רביעי זבחים

והסניא. בניהומתא: **דמים הטעונין יסוד**. היינו שירים שטעון ו ספיקת **יסוד**: **מחשבה מועלת כהן**. אם חישב בשפיכתו על מנת לאכול כשר למחר. ולקמן רמין עלה: **ודמים הנשפכין לאמה**. שנפסלו ושופכין אותן לסילון שבעזרה המזיאה ו לנחל קדרון: **כי תניא** **האי**. דמחשבה מועלת

כהן: **כשגש מסגסו כו'**. וכולה חדא

מתלה היא דמסקנא דקושיא היא ולא שינויא. כלומר לא תשמע מיניה ששירים טעון כיבוס ואפי' לר' נחמיה דהך דרייתא כשגש מתנות שצחטאות: **נטענין יסוד**. מלות טעינת יסוד עליהם ששופך שריהם ליסוד: ה"ג

אלא כי תניא **האי** **דמים הפנימיים**. ולעולם בשירים וכמ"ד לקמן [ע"כ] שירים הפנימיים מעכבי הילכך חשיבי לפגול לענין ו חוץ ולענין כיבוס: **ור' נחמיה** **היא דאמר**. אף שירים החלונים שהקריבין בחוץ חייב ומשום לא לא מצי לפלוגי

בדידה: דלא מחסי ליה תלתא פטורי. בחלונים: **לכדי תלתא חיוכי**.

דתנא בפנימיות דכשלמא כזיבוס ובמחשבה מני לפלוגי אצל בהעלאת חוץ לא מצי למיתניה: **רבינא** **אמר**. הא דפרכת לעיל וליטעמדין מן היסוד יסוד כו' לאו פירכא היא דמן הקרן מן הקרן ממש קאמר הא מן הראוי לקרן כיבוס שלג מתנות שצחטאת טעון כיבוס כדכד פפא והא דתנן כזו ו מן היסוד לאו מן היסוד ממש דמידוק מינה הא מן הראוי ליסוד טעון כיבוס ותקשה לך אלא מן הראוי ליסוד קאמר ואשמעינן דמשכלתא זריקה אין השירים טעון כיבוס דאילו מן היסוד ממש לא אינטיכא ליה דהשתא מן הקרן אמרת לא מן היסוד מיבעי: **ואימא אידי ואידי ראוי**. וקמ"ל דשך לך ראוי לקרן ואין טעון כיבוס ואיזה זה שלשה מתנות שצחטאת: **ראוי לקרן אמרת** **לא**. משנתן מתנה ראשונה ממעטת לכלויה דס מכיבוס:

ראוי ליסוד. לכדכ נגמרו מתנותיו מיבעיא ליה למיתיב בתמיה הא מקמייתא אידמי ליה מכיבוס: **אלא ודאי מן הקרן קרן ממש**. אצל הראוי לקרן כל זמן שלא גמר מתנותיו טעון כיבוס והדר אשמעינן דמן הראוי ליסוד אין טעון כיבוס ולמעוטי שירים דאי מן היסוד ממש לא אינטיכא ליה: **ועשה כאשר עשה**. כפר העלם דבר ו^(א) לאחר שפי' זו כל מתנות דמו שנה לכמוז ועשה לפר כאשר עשה לפר החטאות וגו' ומקרא שאינו צריך הוא שהרי כל עבודותיו נתפרשו ו חוץ מיותרת הכבד ושמי הכליות שהוא צריך ללמוד מפר כהן משיח האמור למעלה הימנו והא ליכא למימר דלכחי הדר ואקשיניהו להא מתלה דהאי קרא כתיב ביה כפרה וכפר עליהם וגו' ואימורין לא מעכבי כפרה אלא כולה לדרשא וסרסכו דע"כ לא מצי למימר כדכתיב כאשר עשה ו^א לדס הפר דמשמע מאחרינא ו^ב יליף דלא חסר מידי דניבעי למילפיה אלא ועשה כאשר עשה לכפול בזהזרת הזאת שלו והכי משמע ו^ג כאשר עשה (לו) כאשר כתבתי לך כל עשייתיו ושנה עליהם לעכב שאם חיסר כו'. קן שמעתי במנחות: **מאן שזע**. על הפרכת שמעכות בכל מקום. לקמן מפרש: **מאן ארבע**. שאין מעככות בחטאת החלונה כדאמרין לעיל מניין שמעכות בקרנות הפנימי. ולקמן פריך למה לי קרא ו^ה האי כפיאלא ועשה ו^ד כאשר עשה נמי עליהו קאי דהא אינהו נמי כדאיז כתיבו: **חלמוד לומר קן יעשה** **לו**. חזור וכפל ואם אינו לענין מתן שבע תנהו לענין מתן ארבע: **לפר זה פר יוס הכפורים**. להשוותו לפר העלם דבר. ולקמיה מפרש למאי הילכתא: כאשר

דמפרש ר' יוחנן דשניהם מקרא אחד דרשו והיתה זאת לכם וגו' וכתיב זהב בחוץ ולרבי נחמיה חד למעוטי כגדי זהב וחד למעוטי שירים דלא מעכבי והסם ו^ה פריך [שפיר] דרבי יוחנן אדרבי יוחנן מההיא דלקמן דקאמר ר' יוחנן דמני ר' נחמיה לדברי האומר שירים מעכבין קשיא: **ועשה לפר** ו^{הא} **באשר עשה**. פי' כקונט' כפר העלם דבר של כזור כתיב ומקרא שאינו צריך הוא ששרי כל עבודותיו נתפרשו זו חוץ מיותרת הכבד ושמי הכליות שהוא צריך ללמוד מפר כהן המשחית האמור למעלה

הא **מני רבי נחמיה** **היא דאמר** **שירי הדם שהקריבין בחוץ חייב ולא מיתני** ו^ה **תלתא פטורי** **בהדי תלתא חיובי**. כולה סוגיא דשמעתא משמע ו^ה דרבי נחמיה מיירי בדמים החלונים והקשה הרב רבי יעקב מאורליני"ש דלקמן בסוף השוטט והמעלה (דף ק"ה). אמרין והשתא

והתניא דמים הטעונין יסוד טעונין כיבוס ומחשבה מועלת בהן והמעלה מהן בחוץ חייב ודמים הנשפכין לאמה אין טעונין כיבוס ואין מחשבה מועלת בהן והמעלה מהן בחוץ פטור מאן שמעת ליה דאמר מעלה מהן בחוץ חייב רבי נחמיה היא ו^א וקאמר טעון כיבוס ומחשבה מועלת בהן והתניא ו^ב יצאו שירים והקטרת אימורין שאין מעכבין את הכפרה שאין מחשבה מועלת בהן כי ב' תניא **ההיא בשלש מתנות שבחטאת אי הכי טעונין יסוד לקרן אזלי אימא ניטענין יסוד ומחשבה מועלת בהן האמרת לא שר'** **ולא מפגלא ולא עיילא לגואי כסופן אלא** ו^ב **כי תניא** **ההיא בדמים הפנימים אבל בדמים החיצונים מאי פטור אדחני דמים הנשפכין לאמה ליפלוג וליתני בדידה במה דברים אמורים בדמים הפנימים אבל בדמים החיצונים פטור הא מני ו^ג **רבי נחמיה** **היא דאמר** **שירי הדם שהקריבין בחוץ חייב ולא מיתני ליה תלתא פטורי** לבהדי תלתא חיובי רבינא אמר מן הקרן ו^ג **במש מן היסוד מן הראוי ליסוד** **אמר ליה רב תחליפא** **בר גזא לרבינא אימא אידי ואידי ראוי** **הוא** ו^ד **האי מאי** **השתא ראוי לקרן אמרת לא ראוי ליסוד מיבעיא אלא מן הקרן מן הקרן ממש מן היסוד מן הראוי ליסוד: כל הניתנין על מזבח הפנימי כו':** **ת"ר** ו^ה **ועשה כאשר עשה מה** ו^ה **בא ללמוד לכפול בהזאתו ולמד שאם חיסר אחת מכל המתנות לא עשה ולא כלום אין לי אלא מתן שבע שמעכות בכל מקום מתן ד' מניין ת"ל כן יעשה לפר זה פר יום הכפורים****

למ.

תורה אור

1. ועשה לפר באשר עשה לפר חזקתא כן יעשה לו וכפר עלהם הכהן ונטלה לך:ש' ויקרא ד, כ

מוסף רש"י

יצאו שירים כו' שאין מעכבין. שירים אין מעכבין דמתניא בזהו מקומן [לקמן כג.], יוכל יעכבו חלמוד לומר זאת כל הדס ישפור, נתקן המכוב ועשאו שירי מזהו כו'. הקטרת אימורין לא מעכבים כפרה דכתיב כי הדס הוא ננפש יספר (מעי"ג). ועשה באשר עשה. כפר העלם דבר כתיב שישבו לו כאשר עשה לפר כתיב משום שמשלל הימנו: מזה בא ללמוד. והלא כל מה ששירם לפר כהן משיח מירש לפר העלם דבר: לכפול בהזאתו. לשנות בהזרת הזאת כפר העלם דבר: אין לי אלא מתן שבע. דפוסית הוא דשעבות שהן מתן שבע מעכבין בכל מקום כגון כפרה אדומה ובהזהר למעוטי: ת"ל כן יעשה. ומכניין כל עשייתיו שעבות: לפר זה פר יום הכפורים. מירשית דקרא ועשה לפר דרשין לפר לרבות פר יוה"כ (מנחות כו' ב'ז).

שיטה מקובצת (המשך)

חלמודא לפר זה פר כהן המשיח למאי הלכתא לעכב, ונראה [דיליף] לעכב כפרה ומדחקת לפר העלם דרפי' בקונטרס כמקור וגם דומיא ללעכב דיוה"כ, והשתא בלאו עיטובא גנופיה דפר כהן משיח אלתריך (והפלי) [גפר זה פר] כהן משיח כדי לכפול בהזאת כפר העלם דבר דרפי'. לך נראה כדרפי' דושהא כאשר עשה למוד (כא) [שלא] עשה לפר יליפין לכפול בהזאת דרפי' קרא אשר העלם קאי ודיק' ועשה לפר כזו, וכן דכאשר עשה לפר העלם כאשר כתבתי ככר עשייתו הרי כפכל בהזאת כפר העלם בלא שום חיקק דפר כהן משח וסלקן אימתי לזו מרי לפר, פר ראשון ליוה"כ ופר דכאשר עשה לפר זה פר כהן המשיח לעכב כפר כהן משח גופיה שהקרא דפר העלם דהא אלתריך דרפי', וכן לפר ראשון דהא אלתריך לגופיה דפר העלם דהא כפר העלם איירי קרא ומועשה למוד ידעין דאפר העלם קאי הלכך אימתי ליה לפר ראשון לפר יוה"כ מ"מ קשה ליה דמפירושו משמע מדבעי חלמודא כאשר עשה מה מ"ל, דאי מצינא לאוקמי הך היקשא גופיה בעינדות הדס לא הוי מוקמינן ליה לכפול בהזאת וקשה דהא לר"ש אלתריך כמקור הך היקשא בעינדות הדס נתמן ארבע ואי' לדידה מ"ל לכפול בהזאת, לך נראה דועשה כאשר עשה משמע דלפסול כל מה שענינו, וכן מצי אלתריך בעינדות הדס נמי משמע ועשה כאשר עשה דקאמר אטלה עשית ועינדות שאמרו כפר כהן משיח והוי אכליו מוכי בהדיא ועשה ככל עשייתו ולהכי קאמר מה מ"ל הרי עיקר העינדות מפורשות בהדיא לפר העלם, ויש לקיים פ"ה מ"מ ולא קשה מההיא דר"ש כמקור משום דגבי מתן ארבע כי הוי דלריך ללמוד פר העלם מפר כהן משיח ה"י צריך ללמוד פר כהן משיח מפר העלם לגבי מתן ארבע דלדרי ואידי קריעות כתיב בזה דלא משמע כי אם שמי קריעות הלכך ליכא [לאוקמי הך] היקשא לעכב כפר כהן משיח דהכא, וי"ל דמ"מ ליכא לאוקמי היקשא דועשה כאשר עשה דגס ועיניה שרי ועשה כאשר עשה שעת עיקר עשהי זאת כדס ועיניה אינו עיקר עשהי כי אם פירוש ההזאת איך יעשה הזאת: תורה"א חא בני ב' והקשה חור"י יעקב סאוריה"ש. עיין בתוס' ודף ס' ע"ב:
בא"ד יורדא איכא שום תנא דאית ליה חא כבדא רחיצונים סבקיבין. עיין בתוס' ע"כ דף וז' ד"ה ומשך]: